

РЕШЕНИЕ

№ 4075

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 28.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **637** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от Н. Л. И., ЕГН - [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. М. Т., съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6819 от 28.12.2022г., издадена от Т. Б. Н. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че не е било установено, че жалбоподателя е управлявал МПС и съответно се твърди, че същият не е имал качеството на „водач“ на лекия автомобил, което обуславя и материалната незаконосъобразност на акта. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, се явява и се представлява от адв. М. Т.. Излага сходни доводи като посочените в жалбата. Твърди, че не той е управлявал лекия автомобил преди паркирането му на [улица], а че се е преместил на шофьорското място след като полицаите са поискали да освободи платното поради неправилно паркиране. На база всички тези аргументи, моли съдът да отмени процесната ЗПАМ като незаконосъобразна. Заявява претенция за присъждане на разноски, за което представя договор за правна защита и съдействие.

Ответникът мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР - Т. Б. Н. редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага

становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 6819 от 28.12.2022 г., издадена от Т. Б. Н. на длъжност мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на Б. 120D хдрайв, с рег. [рег.номер на МПС] . Било отнето СУМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН сер.GA № 739814/28.12.2022 г. от В. Н. А. на длъжност мл. автоконтрольор при в отдел ПП при СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 28.12.2022 г. в 23:10 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]на кръстовището с [улица], управлявал лек автомобил на Б. 120D хдрайв с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Н. М., като при извършена проверка с Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARMF 0097 тариран до м.10.2023г. и пореден номер на пробата 424, пробата е положителна с показание Кокаин в 23:05ч. на 28.12.2022 г. Издаден му е талон за медицинско изследване за ВМА № 0009882.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Като доказателства по делото са представени - Докладна записка от И. В. И., изготвена във връзка установеното нарушение, талон за изследване № 0009882 от 28.12.2022 г. от който е видно, че е отчетен положителен резултат – Кокаин, протокол за сервисна проверка на Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARMF 0097, разпечатка от тест 424 на Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARMF 0097, справка за нарушител/водач Н. Л. И., с последно отразени действия към 28.12.2022 г. и с посочени съставени срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 22 от делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

В хода на съдебното производство в качеството на свидетел беше разпитана Д. Н. М., собственик на лекия автомобил, с който е извършено нарушението. Свидетелят М. заяви, че шофирала лично автомобила си, когато заедно с жалбоподателя отивали да оставят пари за резервация в столично заведение. След като стигнали до мястото, свидетелката паркирала неправилно автомобила си на [улица]като изгасила колата си на „аварийни“ и тръгнала към заведението, за да остави парите за резервация.

Твърди, че в същото време И. излязъл от колата, тъй като не му позволявала да пуши в нея. Пояснява, че след като излиза от заведението вижда, че жалбоподателят ѝ е писал, че е на съседната улица. Когато отива на мястото той и разказал как полицаи са минали и са видели, че колата е спряна неправилно, направили му знак да я премести, съответно той се качил в колата и я преместил, след което му направили тест за алкохол и наркотици, които показал положителен резултат за наркотиците. Допълва, че поради този факт взели книжката на И., без реално да е шофирал.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В

същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. Б. 120D хдрайв с рег. [рег.номер на МПС] , Н. Л. И., управлявал л.а под въздействието на наркотични вещества, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят Н. Л. И. като водач на МПС е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство, макар, че от страна на процесуалния му представител бе заявено само като твърдение, че е посетил посоченото в талона за медицинско изследване, медицинско заведение. Не се ангажираха каквито и да е писмени или гласни доказателства в подкрепа на това твърдение, че лицето е посетил посоченото в талона медицинско заведение в рамките на указаното време, както и, че е дал кръв за изследване. От дадените в хода на настоящото производство свидетелски показания, не може да бъде установено по безспорен и категоричен начин, че жалбоподателят не е извършил процесното нарушение.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е

подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Л. И., ЕГН - [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. М. Т., съдебен адрес: [населено място], [улица], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 6819 от 28.12.2022 г., издадена от Т. Б. Н. - мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: